FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. FEDERICO MANCINI

fremsat den 8. oktober 1986 *

Høje Domstol.

1. I henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i bilag VII til tjenestemandsvedtægten gives der som bekendt et udlandstillæg på 16% af lønnen til den tjenestemand, der har statsborgerskab i den stat, på hvis område tjenestestedet befinder sig, hvis han godtgør, at han i mindst 10 år forud for sin ansættelse har boet uden for statens område.

Den 16. april 1984 blev C. Richter, der har luxembourgsk statsborgerskab, ansat ved Kommissionen som oversætter; han blev tilknyttet GD IX, der er placeret i storhertugdømmet Luxembourg. Han krævede straks ovennævnte bestemmelse bragt i anvendelse, men administrationen afviste hans krav. Under den administrative procedure blev hans krav heller ikke imødekommet, hvorefter han indbragte sagen for Domstolen. Med henblik på sagens afgørelse skal der derfor materielt tages stilling til, om Claude Richter i 10-årsperioden mellem den 15. april 1974 og den 15. april 1984 på varig måde har boet uden for Luxembourg.

Til støtte for sin påstand har sagsøgeren om den pågældende periode nærmere anført følgende: han blev født i 1953 i Luxembourg og boede hos sine forældre dér indtil den 15. oktober 1973. På det tidspunkt tog han til Strasbourg for at afslutte sine universitetsstudier. Den 1. oktober 1977 forlod han Strasbourg og tog bopæl i Germersheim, Tyskland, hvor han på universitetet i det nærliggende Mainz tog eksamen som oversætter (marts 1981). Fra september 1981 var han på ny i Luxembourg, hvor han indtil februar 1982 var »volontør« ved Kommissionens terminologiske tjeneste. Herefter tog han tilbage til Germersheim, som han definitivt forlod den 16. april 1984, hvor han tiltrådte tjenesten ved Kommissionen.

At sagsøgerens fremstilling er korrekt, fremgår af en erklæring, der er udstedt af Germersheim kommune, og hvori det attesteres, at C. Richter har oplyst at have haft bopæl i byen »uafbrudt« fra den 4. oktober 1977 til den 1. maj 1984. Hvis den periode lægges til den tid, sagsøgeren tilbragte i Strasbourg, når man frem til, at han i en periode på næsten 11 år har boet uden for sit hjemland. Ifølge sagsøgeren er sagsøgtes afvisning af at yde ham udlandstillæg derfor retsstridig.

2. Argumentet er ikke holdbart. Lad mig først og fremmest pege på, at udlandstillægget har til formål »at opveje de særlige byrder og ulemper, som ansættelsen ved Fællesskabet forvolder den tjenestemand, der af denne grund er tvunget til at skifte opholdssted« (dom af 16. oktober 1980, sag 147/79, Hochstrass mod Domstolen, Sml. s. 3005, præmis 12). Administrationen skal således kun yde tillægget, hvis tjenestemanden kan godtgøre, at han har bevaret statsborgerskabet i den stat, hvor hans tjene-

* Oversat fra italiensk.

stested er beliggende, men alligevel forlod staten, idet han havde til hensigt for en længere periode at afbryde de sociale og faglige bånd, som ellers knytter ham til den pågældende stat.

I den foreliggende sag kan det blot fastslås, at sagsøgeren opholdt sig i Strasbourg alene med henblik på at læse ved universitetet, hvilket ikke indebærer en afbrydelse af de nævnte bånd. Noget tilsvarende kan siges om den periode, hvor han har oplyst at have haft bopæl i Tyskland: den erklæring, Germersheim kommune har udstedt, og som kun er rent bekræftende, står dog i modsætning til hans ansøgning af 30. marts 1983, hvori han opgav Luxembourg som sit permanente opholdssted og som sin postadresse. Jeg kan yderligere nævne, at det i sagsøgerens straffeattest, som er dateret den 31. marts 1983, er anført »med bopæl i Luxembourg«.

Disse forhold viser efter min opfattelse, at til trods for, at sagsøgeren af studie- og / eller arbejdsmæssige grunde ikke har opholdt sig på luxembourgsk område, har det været hans hensigt at opretholde »det varige centrum for sine interesser« i storhertugdømmet Luxembourg (jfr. dom af 9. oktober 1984, sag 188/83, Witte mod Parlamentet, præmis 11, Sml. s. 3465).

3. Sammenfattende kan det herefter for mig at se konkluderes, at C. Richter's krav ikke underbygges af entydige og indbyrdes overensstemmende beviser. Jeg skal derfor foreslå, at der afsiges frifindelsesdom i den sag, sagsøgeren har anlagt mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, og at hver part pålægges at bære sine omkostninger, jfr. procesreglementets artikel 70.